

2^e zondag in de veertigdagentijd
13 maart 2022

1^e lezing Gen.15, 5 – 12..17 - 18

2^e lezing Fil.3, 17 – 4,1

Evangelie Lc.9, 28b - 36

‘Mijn Beminde broeders en zusters naar wie ik zo verlang’.

Daarmee spreekt Paulus zijn Christenen aan en dat mag vandaag ook onze begroeting zijn. Christelijk leven is geen theorie, is niet het leven volgens een theorie, is niet het uitvoeren van een ritueel. Christelijk leven is het staan in de actuele realiteit van God met ons. Is het staan, het leven in Christus hier en nu. En daarom is het verhaal, ook van dit Evangelie niet een algemene levensles, maar het speelt zich af in een heel concrete plaats en tijd zodat wij ons op deze plaats en tijd daarin kunnen herkennen. Het speelt zich af, de verheerlijking op de berg, aansluitend op de aankondiging van Jezus lijden. ‘De Mensenzoon’, zo sprak Hij, ‘moet veel lijden, door de oudsten, hogepriesters en schriftgeleerden verworpen worden. Maar na ter dood te zijn gebracht, zal Hij op de derde dag verrijzen’. En Jezus laat het niet bij die aankondiging van Zijn eigen lijden en dood. Tot allen sprak Hij: ‘Wie mijn volgeling wilt zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloochen door elke dag opnieuw zijn kruis op te nemen. Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen en wie zijn leven verliest om Mijnenwil zal het redden’. Dat had Jezus gezegd over Zijn lijden en dood en over de manier waarop Hij zijn leerlingen, alle christenen dus, in dit lijden wilde betrekken. In die tijd, toen, na deze woorden, nam Jezus drie uitverkoren leerlingen mee, maar in hen, wij allen. En Hij besteeg de berg en dan staat er niet dat Hij de berg besteeg om van gedaante veranderd te worden. Hij besteeg de berg om er te bidden.

Dierbare broeders en zusters wat is onze reactie op lijden, op angst, op een misschien dreigende toekomst? Hij besteeg de berg om er te bidden. Jezus reactie op deze zekerheid van Zijn lijden en dood en op diens aankondiging voor Zijn leerlingen, dat ook zij erop hun manier er in zullen delen, Zijn reactie is het gebed. Geen menselijke reactie van ‘kijken hoe het precies zou gaan’ of ‘wat er misschien gaat gebeuren’ of ‘kunnen we het misschien verhinderen?’ of ‘kunnen we er ons aan onttrekken?’. Een reactie van gebed.

En wat betekent dan dit gebed, in deze omstandigheden, hier en nu, vandaag, of voor hen, Jezus, Petrus, Jacobus, Johannes destijds? Het gebed is een plaatsen van zichzelf in Gods aanwezigheid. In de aanwezigheid van de werkelijkheid van God de Vader. Een zich toevertrouwen aan God de Vader en zich openen voor Zijn liefde, voor Zijn wil, voor Zijn verlangen, voor Zijn leiding. Dat is in de grond het gebed. Er is ook een smeekgebed natuurlijk en er is ook een gebed om uit de nood van het diepste van ons hart. Maar het diepste van het gebed is uiteindelijk toch deze houding: hier ben ik in Uw aanwezigheid en ik vertrouw op U; ik geef mij over aan U, met de zekerheid die ik zojuist heb gekregen: ‘de Mensenzoon zou overgeleverd worden in de handen van mensen, gedood worden’.

Jezus gaat niet de berg op om er van gedaante te veranderen, niemand kiest die heerlijkheid voor zichzelf. Niemand maakt zichzelf die eer waardig. Hij gaat de berg op om er te bidden en op Zijn gebed, in dit gebed zelf volgt dan, eigenlijk voor Hem ook als een volkomen verrassing zou je bijna zeggen, het antwoord van de Vader. Opeens verandert er alles,

opeens verandert Zijn gelaat, worden Zijn kleren verblindend wit en toont zich in die broosheid, in die gebrokenheid van ons menselijk leven iets wat veel en veel groter is dan wij zouden kunnen denken en vermoeden en verlangen zelfs. In Jezus openbaart zich ineens de onoverwinnelijkheid van Gods' Vaderschap, de onoverwinnelijkheid van Gods Vaderschap' voor ieder die aan Hem overgeeft. Voor ieder die zich aan Hem durft toe te vertrouwen. Een Vaderschap: dit is Mijn Zoon, maar een Vaderschap dat ook de leerlingen omvat want de wolk die hen omhulde, de wolk van Gods' aanwezigheid, - leest u maar het Oude Testament: de wolk van Zijn aanwezigheid - omhult hen allen. Dit is Mijn Zoon en dus zijn ook jullie Mijn kinderen. Als wij luisteren naar Hem, wanneer wij ons niet losmaken van Jezus. Wanneer wij ons laten meetrekken met Hem de berg op, het gebed in. Dan zal ook over ons het antwoord van de Vader volgen, die verandering van ons leven. De verandering van alles omdat God, Vader met ons - Zijn kinderen, is in Jezus Zijn Zoon.

Dierbare broeders en zusters: de mensen in de Oekraïne vragen zich af, maar misschien vragen wij het ons allemaal wel af; 'Waar moet deze nood op uitlopen?'. Waarop? Hierop: op de uiteindelijke glorieuze realiteit van Gods' Vaderschap dat zich door niets laat tegenhouden om ons, met ons de hele mensheid, de hele schepping, thuis te brengen. Wij staan niet alléén in de nood van deze tijd, er wordt ons een visioen getoond maar geen vaag theoretisch visioen, maar het is de realiteit van ons leven. Als wij ons met Jezus in gebed begeven, de eenzaamheid in, dan gebeurt er in ons iets, dan wordt er in ons de zekerheid gewekt van de hoop, de zekerheid dat wij eens bij Hem thuis zullen zijn, door het lijden heen. Er is geen andere weg, zoals ook niet voor Jezus. Maar een weg naar God, naar onze Vader, de weg van de kinderen. En nu viëren wij de Heilige Eucharistie, de dood en verrijzenis verkondigen wij van Hem die daar al is aangekomen, de Verrezen Heer. In Hem ontvangen wij het zaad van het eeuwige leven, in Hem zijn wij al thuis, in Hem mogen wij juichen en jubelen om Zijn Heerlijkheid die ons nu reeds is geschonken.